

עת"א 46801/09/15 - שאול פרץ נגד השרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים,מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עת"א 46801-09-15 פרץ נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כב' השופטת גאולה לוי
העותר	שאול פרץ ע"י ב"כ עו"ד זאב אלוני
נגד	
המשיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עידו כליפה

החלטה

העותר מרצה עונש מאסר של 48 חודשים, וזאת החל מיום 21.10.2013.

העותר מאושפז מיום 29.9.2015 בבית החולים איכילוב לצורך ניתוח בפניו.

על פי האמור בעתירה, העותר הינו נכה. הוא איבד אחת מרגליו ואת אחת מעיניו, בפציעה קשה שהתרחשה סמוך לתחילת מאסרו. העותר משער כי הוא יזדקק להחלמה בבית החולים לאחר הניתוח, למשך כ- 10 עד 16 ימים.

העתירה שהוגשה ביום 30.9.2015, עסקה בארבעה עניינים הנוגעים לתנאי השהות של העותר במהלך האשפוז. האחד - איזוק העותר למיטת בית החולים; השני - קיום ביקורים סדירים של בת הזוג, האם והסבתא אצל העותר; השלישי - קיום שיחות טלפון במהלך האשפוז; הרביעי - צפייה בטלוויזיה המוצבת בחדר האשפוז, במהלך השהייה בבית החולים.

בדיון היום נמסר, כי הושגו הסכמות בין הצדדים בעניין הביקורים ובעניין השימוש בטלפון. בהתאם להסכמות, יתאפשר לעותר לשוחח בטלפון במשך חצי שעה ביום, וזאת בטלפון ציבורי או בטלפון בתוך המחלקה.

לגבי הביקורים הוסכם כי הביקורים של בת הזוג, האם והסבתא, יתואמו מול קצינת האסירים, מירה מויאל, אשר תקבע את מועדי הביקורים ומשכם בהתאם לשיקול דעתה.

הסוגיות שנותרו במחלוקת הן כבילת העותר והשימוש בטלוויזיה.

לעניין הכבילה טוען העותר כי בהתאם לסעיף 6 לפקודת הנציבות (כבילת אסיר במקום ציבורי), אסירים נכים ו/או אסירים אחרים המוגבלים בתנועתם בשל גילם או מסיבה אחרת, לא ייכללו אלא אחרי אישור מנומק בכתב, ואם נמצא כי חרף היותם מוגבלים בתנועתם קיים חשש ממשי שיימלטו, או שיגרמו נזק לגוף או לרכוש, אם ייכללו.

ב"כ העותר מפנה גם לסעיף 11(א) לפקודה, לפיו, ככלל, לא ייכללו אסירים בעת שהותם בבית חולים, וככל שקיימת אפשרות להשתמש באמצעי כבילה חלופיים תוך צמצום הפגיעה בטיפול הרפואי, הרי שיש להשתמש בהם.

ב"כ העותר מדגיש כי בחדרו של העותר נמצאים כל העת שלושה סוהרים. העותר חבוש בכל פניו, רגלו השמאלית נכרתה ואין כל חשש כי יימלט.

ב"כ המבקש מבקש כי העותר יהיה ללא איזוק, אלא תחת שמירה בלבד, ולמצער, יהיה איזוק רק ברגלו ללא איזוק של ידיו.

לגבי השימוש בטלוויזיה, נטען כי בחדר האשפוז מוצבת טלוויזיה שמשדרת אותם תכנים בהם נוהג העותר לצפות בכלא. לטענתו, אין כל הצדקה לשלול ממנו את הצפייה בטלוויזיה במהלך האשפוז, דבר שיקל על תקופת החלמתו.

המשיבה מתנגדת לשני ראשי העתירה.

לגבי כבילת העותר, נטען כי פקודת הנציבות מאפשרת כבילת אסיר למיטה, גם אם הוא נכה, כאשר קצין אג"מ מצא כי מתקיימים תנאים המחייבים זאת. נטען כי מדובר באסיר המרצה מאסר של ארבע שנים בגין סחיטה, עבירות כלפי המשפט וחבלה גופנית חמורה. בעברו, כך נטען, פציעת ירי ומעורבות באירוע של נסיון חיסול שהוביל לפציעתו הקשה. נוכח מסוכנותו נקבע שיש לכבול אותו ביד אחת. העותר התלונן על כך שהאיזוק קטן לידו ולוחץ והאיזוק הוחלף באיזוק גדול יותר.

בדיון לפני נטען כי המסוכנות הנשקפת מן העותר היא גבוהה וההחלטה על איזוקו ביד הינה סבירה. צוין כי תחילה היה העותר כבול ביד וברגל ולאחר הערכה מחודשת של קצין אג"מ הוחלט לעת הזו לכבול אותו רק ביד אחת.

לגבי צפייה בטלוויזיה, הוסבר בתגובת המשיב כי בבית החולים האסיר נמצא עם צוות סוהרי אבטחה. נטען כי אין זה ראוי שסוהרים ואסירים ישבו יחד ויצפו בטלוויזיה. כמו כן, הצבת טלוויזיה במקום האבטחה מהווה פגיעה מבצעית וסיכון ביטחוני כן היא תוביל להסחת דעתם של סוהרי האבטחה וכן לעימותים עם העותר בנושא שעות הצפייה, ווליום וכיו"ב. נטען בדיון כי לא נעשתה פניה סדורה בעניין הטלוויזיה ומן הראוי היה כי תוגש בקשה שתיבחן על ידי סגן הנציב.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים באתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את העתירה באופן חלקי, ככל שהיא נוגעת לכבילתו של העותר. גם אם קיימת מסוכנות ביחס לעותר, המחייבת את כבילתו למיטה, לא שוכנעתי כי כבילתו ביד, בכל שעות היממה, גם כשהוא נמצא בחדר בנוכחות סוהרים בלבד, הינה מידתית. זאת בהתחשב במצבו הרפואי הכולל של העותר,

הסובל מנכות קשה.

אינני מתעלמת מהקשיים המיוחדים שמעוררת החזקתו של אסיר בבית חולים ציבורי, להבדיל מהחזקתו במתקן כליאה. אך לא שוכנעתי כי הבדל זה מצדיק נקיטה באמצעי הקשה של כבילת ידו בכל שעות היממה.

בנסיבות העניין, גם אם המשיב מוסמך לכבול את העותר על-פי הוראות פקודת הנציבות, הרי שלנוכח מצבו הרפואי של העותר, ניתן להסתפק בכבילת העותר ברגלו. עם זאת, אני מתירה לכבול את העותר בידו במקום ברגלו, בזמן שבו יימצא בחדר מי שאינו נמנה על סוהרי שב"ס או על הצוות הרפואי שמטפל בעותר, כגון חולים אחרים או מבקריהם.

לא מצאתי לקבל את העתירה לגבי צפייה בטלוויזיה. ראשית, בעניין זה לא נעשתה כל פנייה מסודרת אל המשיב טרם הגשת העתירה. שנית, לא מצאתי כי אי התרת צפייה בטלוויזיה אינה סבירה ואינה מידתית. הטענה כי העותר זוכה לצפייה בטלוויזיה בעת הימצאותו במתקן הכליאה אינה מובילה בהכרח לקביעה כי יש בידו זכות קנויה ליהנות מצפייה בטלוויזיה גם בעת אשפוזו. נוכח העובדה שמדובר בטלוויזיה המשמשת את כלל הנוכחים בחדר ולא במכשיר אישי קטן (אותו נוהגים מאושפזים לשכור בבתי חולים) לא מצאתי לשלול את טענת המשיב כי הדבר עלול להסיח את דעתם של הסוהרים. אמנם יש בטענה כדי להטיל דופי במקצועיות של הסוהרים, אך עניין זה נתון בראש וראשונה לשיקול הדעת של המשיב, המחזיק בידע ובניסיון בעניין זה.

בסיכום הדברים, הצדדים יפעלו על פי ההסכמות בעניין הביקורים והשימוש בטלפון; כבילת העותר בידו תוגבל לזמן בזמן שבו נמצא בחדר של העותר מי שאינו נמנה על סוהרי שב"ס או על הצוות הרפואי שמטפל בעותר, כגון חולים אחרים או מבקריהם; העתירה בעניין הטלוויזיה נדחית.

ההחלטה תישלח לב"כ הצדדים ללא דיחוי.

ניתנה היום, י"ח תשרי תשע"ו, 01 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.